

ALBATROS

ZTRACENI V ČASE

PETRA BRAUNOVÁ

Ztraceni v čase

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Braunová
Ztraceni v čase – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Petra Braunová

ZTRACENÍ V ČASE

Petra Braunová

ZTRACENI V ČASE

Albatros

VYSVĚDČENÍ

„Martin Pokorný,“ ozve se od tabule a celá třída jako na povel ztichne.

V Martinovi se tají dech. Teď to přijde! Pohroma...

„Tak pojď, Martine,“ hlas paní učitelky Kovaříkové je přísný.

Oči spolužáků se na něho upřou a nespouštějí se, ani když se Martin pomalu zvedá a se sklopenou hlavou jde ze své poslední lavice ke stupínku. Je hrozně bledý, jeho rty ztratily červenou barvu. Dokonce i pihy na nose mu zbělely.

„Kytku,“ zašeptá nahlas jeho sousedka v lavici Veronika. „Zapomněl jsi kytku!“ A hned vyskočí a běží Martinovi zapomenutou kytku podat.

Ano, Martin v tom rozrušení nechal na lavici ležet rudou růži, kterou mu ráno maminka dala pro paní učitelku. Zastaví se a zamračeně vyškubne spolužačce růži z ruky.

„Au!“ vykřikne Veronika, kterou růže nečekaně svými trny píchla. „Ty jsi ale!“ řekne a zamračeně se vrací do lavice.

Martin sevře růži jako kus klacku. Tváří se přesně podle toho, co si v duchu myslí. Dávat paní učitelce

takovou krásnou růží je škoda. Vůbec si ji nezaslouží!

„No, Martine, myslím, že za takové vysvědčení tě rodiče opravdu nepochválí,“ říká paní učitelka a podává Martinovi bílý list. Martin ho popadne, ani se na něj nepodívá. Se skloněnou hlavou mlčky podá paní učitelce růží, jako by ho pálila v ruku.

„Děkuju ti,“ hlesne paní učitelka rozpačitě.

Martin se vrací do lavice, ruku s vysvědčením schovává za záda.

„Máš ji?“ špitají zvědavě děti. „Dostals ji?“ – „Fakticky?“ Natahují krky, aby se podívali na Martinovo vysvědčení, ale ten ho střeží.

„Nechte mě!“ podrážděně tiskne vysvědčení k sobě. Uhýbá před dětmi a Vojtu, který k němu vztáhl ruku, dokonce praští přes prsty.

„Ticho, děti, nechte Martina! Věřím, že bude přes prázdniny zpytovat svědomí, aby se něco takového už příště neopakovalo.“

Žáci se utiší a paní učitelka zavolá další jméno: „Iveta Prošková!“ Iveta radostně vyskočí a běží k tabuli. Dlouhé černé copy s červenými beruškami jí vesele poskakují po ramenou. Té je hej, má na vysvědčení samé jedničky! Taky je hned pyšně ukazuje všem okolo.

Martin si sedne a vysvědčení, jako by ho vůbec nezajímalo, strčí do lavice. Celý zbytek hodiny se vydrží dívat lhostejně z okna a pozorovat, jak se po nebi povalují šedé mraky. Ale v duchu je jako na trní. Úplně ho svrbí ruce, jak by chtěl otočit ten zatracený papír a podívat se, jestli paní učitelka skutečně udělala to, čím mu docela nedávno pohrozila. Jestli ano, je Martin ten nejnešťastnější kluk na světě! Bude mít úplně zkažené prázdniny! A podle toho, co řekla, to

vypadá, že si nic nerozmyslela. Hlavou mu znovu proběhne ten nešťastný den, kdy se to všechno semlelo... Kdyby tak šel vrátit čas! Kdyby se tak mohl vrátit o pár týdnů zpátky! Kdyby tak zase byl pátek třináctého!

Paní učitelka dočte poslední jméno, popřeje dětem hezké prázdniny a rozezní se zvonek. Poslední zvonění v tomto školním roce! Děti se s rachotem vyřítí z lavic a utíkají ke dveřím. „Na shledanou, paní učitelko, na shledanou!“ volají jeden přes druhého.

„Užijte si volna a v září se uvidíme,“ loučí se s nimi třídní. Posbírá všechny květiny, které dostala, a spolu s dětmi odchází ze třídy. Martin jde pomalu za nimi.

„Jdeš s námi?“ volají na něho kluci, Ondra s Matějem. Martin jenom mávne rukou a zakroučí hlavou. Pomalu se loudá ven. Chodba se otrásá dupotem dětských nohou, jak se kluci a holky nemohou dočkat prázdnin! Za chvíli je škola zcela prázdná. Martin počká, až zůstane na schodišti sám, a podívá se na vysvědčení. Ačkoli to čekal, projede jím něco jako rána elektrickým proudem! Ano, černé na bílém tu stojí, že Martin Pokorný má dvojku z chování. Je to jasné! Ne-bude moře, nebude nic! Táta je přísný, ani maminka ho nedokáže přemluvit!

Nešťastný Martin usedne na nejbližší schod a z očí mu vyhrknou slzy.

„Ale no tak, komu se to nechce domů?“ ozve se najednou za Martinem hluboký dobrácký hlas školníka Kučery. „Snad nebrečíš? Co se, propána, stalo? Ztratil jsi něco?“

Martin mu mlčky ukáže vysvědčení. Starý pan Kučera ztěžka usedne vedle Martina a nasadí si na nos brýle.

„Tak copak to tu máme?“ jede prstem po známkách. „Dvojka z matematiky, dvojka z vlastivědy... trojka z češtiny... to přece není žádná katastrofa?“ diví se. „Já měl dokonce z matiky čtverku,“ svěřuje se se šibalským úsměvem. „A svět se nezbořil!“

Martin prstem ukáže na známku z chování, které si pan Kučera nevšiml.

„Uspokojivé,“ čte nahlas školník a zarazí se. Pátravě se zadívá na ubrečeného Martina. „To asi nebude jednička, co?“

Martin zakroučí hlavou.

„Dvojka?“ zeptá se se zdviženým obočím pan Kuče-ra. „Aha,“ řekne, když vidí, že Martin smutně přikývl. „Já už vím, kterej ty jsi...“

PÁTEK TŘINÁCTÉHO

Když se Martin to ráno probudil, trochu ho bolelo břicho. Vůbec se mu nechtělo vstávat. Převaloval se v posteli sem a tam s pocitem, jako by měl jít k zubaři. Jako by tušil, že se ten den něco stane! Při snídani si spálil pusu horkým čajem, a když jedl rohlík s máslem a medem, kousl se bolestivě do jazyka. Maminka pobíhala po bytě a hledala klíče. Táta s někým telefonoval a pak vztekle praštil sluchátkem.

„To je den!“ uleví si nahlas rozčileně. „No jasně, pátek třináctého!“ vykřikne při pohledu do kalendáře.

„Nevíte, kde mám klíče?“ volá máma z pokoje. Pospíchá, protože to vypadá, že přijde pozdě do práce.

„Kdyby sis je dávala pořád na stejné místo, nemusela bys je pořád hledat!“ ozve se podrážděně táta z koupelny.

To je pravda, myslí si Martin. Máma hledá klíče často. Skoro každý den! Jednou je totiž položí na stůl, jindy na lednici, jednou je dokonce odložila do zásuvky mezi příbory! Martin se bezděčně rozhlédne po kuchyni a najednou je uvidí. Maminčiny klíče leží na mikrovlnce. Už už chce Martin na mámu zavolat, ale

něco mu v tom zabrání. Dívá se na klíče a mlčí. Pomalu ukusuje rohlík a sleduje, jak je maminka čím dál víc nervózní. Sám neví, proč už na ni dávno nezavola, že klíče vidí! Je překvapený – proč zase zlobí? Zlomyslně pozoruje, jak maminka otvírá všechny možné a nemožné zásuvky, prohledává kapsy, a ne a ne se podívat na mikrovlnku v kuchyni.

„Půjč si moje,“ řekne nakonec táta. „Já stejně přijdu až večer, tak zazvoním.“

„Ale já na těch svých mám klíč i od kanceláře,“ lamentuje maminka. „Jak se tam teď dostanu? Kolegyně má dovolenou, a já musím udělat uzávěrku!“

Martin je protivný sám sobě. Medové sousto na jazyku mu docela zhořklo. Uhýbá očima, aby se na klíče nemusel dívat.

„Martine, ať nepřiđeš pozdě do školy, a dávej na sebe pozor,“ zavolá maminka z chodby. „Je pátek třináctého!“ dodá varovně táta a za rodiči se zaklapnou dveře.

Martin zůstane v bytě sám. Mrzutě vstane a dojde k mikrovlnce. Vezme do rukou svazek maminčiných klíčů a potěžká je v dlani. Prohlíží si velký klíč od domu, menší od bytu, maličký od schránky na dopisy, a tenhle červený je určitě od kanceláře. Jak se tam máma asi dostane? přemýšlí. Který čertík mu napískal, aby mámě klíče neukázal? Položí klíče tam, kde byly. Dojde pomalu do chodby a nazuje si boty. Otevře dveře na chodbu, zabouchne a svým klíčem, který mu visí na šňůře na krku, zamkne. Zamíří k výtahu.

„Ahoj, školáku,“ pozdraví ho jako každé ráno sousedka paní Votrubová.

Na vodítku se jí vzpíná jezevčice Berta. Radostně se hrne k Martinovi. Ten však náhle uhne očima a nepozdraví. Co to je? diví se sám sobě. Proč nepozdravil? Na jazyku má dobrý den, ale přesto zarytě mlčí.

„Copak je, Martine?“ podiví se sousedka. „Ty mě nevidíš?“

Martin se najednou rozhodne nečekat na výtah a bez pozdravu sbíhá schody dolů. Zadýchaný vyběhne na ulici. Venku se rozhlédne. Vidí přicházet Ondru s Matějem, jako každý den na něho čekají na rohu ulice, aby šli do školy spolu. Martina ještě nevidí, protože jdou se skloněnými hlavami a prohlížejí si nějaký obrázkový časopis. Martin poskočí, popoběhne a schová se za zaparkované auto. Kluci dojdou na roh a zastaví se. Chvíli ještě studují časopis, ale pak se začnou rozhlížet. Martin je skrz okénko auta dobře vidí. Matěj se rozběhne k domu, kde Martin bydlí, a prstem tiskne zvonek u domovních dveří. Martin má sto chutí vyprsknout smíchy. Kluci hledí do oken, ale nečekají dlouho, za chvíli se otočí a utíkají ke škole. Martin pohlédne na hodinky. Za pět minut osm! Nejvyšší čas běžet, než školník Kučera zamkne školní vrata! Místo aby se rozběhl, se Martin nehýbá. Obezřetně se rozhlédne. Zdá se, že si ho nikdo nevšímá. Ulice je prázdná, všechny děti z městečka zmizely ve školní budově, dospělí jsou v práci. Martin je náhle rozhodnutý. Do školy prostě nepůjde!

Ale kam teď? Nadechne se. Je mu dost divně! Má pocit, že ho někdo pozoruje. Někdo neviditelný, až ho zamrazí. V kapse nahmatá dvacetikorunu. Už to má! Půjde a koupí si v cukrárně sáček kyselých bon-

bonů, těch, které mu máma zakazuje, protože prý kazí zuby! Jsou přitom tak bezvadně sladkokyselé. Martinovi se už sbíhají sliny a nemůže se dočkat, až si jich nasype do pusy plnou hrst.

Utíká na náměstí a v cukrárně rychle vychrlí na paní prodavačku svou prosbu. Na pult položí dvacet korun.

„Ty nejsi ve škole, Martine?“ zeptá se paní prodavačka a v Martinovi hrkne.

Poplašeně se na ni podívá. Vůbec si nevzpomněl, že v cukrárně prodává paní Holanová, maminka kamarádka!

„Nee... já jsem nemocný,“ vysouká ze sebe. Rychle popadne bonbony a vystřelí z cukrárny. To je nadělení! Co když to na něho Holanová řekne? Přeběhne náměstí, za kostelem zahne doleva a utíká podél starobylých městských hradeb až na samý okraj městečka. Udýchaný přiběhne k řece. Nikde nikdo, přesto schová školní tašku do křoví a vmžiku se vyšplhá do koruny košaté olše. Chvilku sedí jen tak, pak uškubne ze stromu prut a šlehá jím do rákosí pod sebou. Vyplaší párek labutí, které s křikem přelétnou řeku.

Po chvíli sleze znuděně dolů. Čas se vleče nesnesitelně pomalu. Martin si pracně ukrotí rákosí a švihá s ním o vodní hladinu. Potom usedne na bobek a zamyšleně hledí do řeky. Hladina se uklidní, už vidí hejno rybek, které se drží u břehu. Škodolibě je prutem vyplaší. Přemýšlí, co se asi děje ve škole. Hodina češtiny určitě uplynula, podle všeho je matematika, potom vlastivěda... Sám se diví, ale nakonec z toho, že nešel do školy, nemá vlastně radost. Zamyšleně drtí mezi zuby jeden bonbon za druhým. Za chvíli je sáček prázdný.

V jednu hodinu se sebere a kráčí domů. Vyučování skončilo. Už když se objeví mezi prvními domky v městečku, pozná, kolik ušlo.

„Martine!“ vykřikne Zuzana Voborníková od nich z 5. B, která jde po chodníku, v ruce kornout s jahodovou zmrzlinou. „Proč jsi nebyl ve škole? Kde jsi byl?“

„Nikde,“ ušklíbne se Martin.

V duchu mu je ovšem těžko. Cítí, že se blíží průšvih. A že bude hodně velký, pochopí hned v pondělí ve škole, když odevzdává se sklopenou hlavou paní učitelce omluvenku. Paní učitelka by totiž musela být padlá na hlavu, aby nepoznala, že si ji napsal sám.

VELKÝ PRŮŠVIH

„To se mi snad zdá,“ povzdychne si máma. Sedí na Martinově posteli, v rukou otevřenou žákovskou knížku. Necháपavě si stále dokola čte červenou poznámku s několika vykřičníky, kterou Martin přinesl ze školy. „Proč jsi to, propána, udělal?“

Martin mlčí. Na tuhle otázku nedovede odpovědět ani sám sobě. Sedí na posteli se skrčenýma nohama, rukama si objímá kolena.

„Tak můžeš mi to vysvětlit?“ máma zvyšuje hlas. „Jak si můžeš dovolit napsat si sám omluvenku? Kde jsi byl?“ Martin pořád mlčí, a to mámu ještě víc rozčílí. „Slyšíš?“ zacloumá se synem.

„U řeky,“ zamumlá Martin.

„U řeky?“ podiví se máma. „Co jsi dělal u řeky, když jsi měl být ve škole?“

Martin by to mamince rád vysvětlil, ale neví jak. Prostě se mu do školy najednou nechtělo... pochopila by to?

„Do školy se musí,“ uzavře máma zamračeně. „Každý má na světě svoje povinnosti, které musí plnit! Děti chodí do školy, dospělí do práce. Jak by to vypadalo, kdyby si každý dělal, co chce? Pekaři by přestali péct

chleba, doktoři operovat, zedníci stavět domy. To přece nejde! A to, co jsi udělal, Martine, je podvod. Víš, že jsi vlastně porušil zákon?“

Máma vstane a odchází do kuchyně, ale ve dveřích se ještě otočí a se zdviženým prstem Martinovi pohrozí. „Tohle musím říct tátovi, to je vážná věc. To není, jako když jsi ztratil bačkory nebo zlomil kružítko. Počítej s tím, že tě musíme potrestat.“

Máma zavře dveře a Martinovi je hůř, než kdyby na něho křičela. Podvod! Zákon! Má najednou pocit, že ho máma nemá ráda jako dřív! A táta je přísný, to nebude jen tak! Když byl malý, táta mu naplácal na zadek, ale čím je starší, tím jsou tresty horší. Táta už ho dávno nebije, až na občasně pohlavky za ucho, ale mnoho zakazuje. Táta dokáže přesně vystihnout, co Martina baví, a jakmile zlobí víc, než je zdrávo, zakáže mu to. Přesně takhle čas od času zmizí Martinovi kolo, brusle nebo má přísný zákaz televize a počítačových her. Pak mu nezbývá nic jiného než sedět v pokojíku u stolu nad otevřenou učebnicí a okusovat tužku. Anebo ještě tak dokola opakovat stupnice na trubku, na kterou se učí hrát. Táta je neoblomný, nikdy mu žádný trest neodpustil.

Večer, když se táta vrátí z práce, je v Martinovi malá dušička. Sedí ve svém pokoji na posteli a listuje časopisem. Nedokáže se vůbec soustředit. Obrázky se mu míhají před očima a napjatě poslouchá, co se ozývá z kuchyně. Táta něco povídá mamince, potom dlouho telefonuje. Martin pochopí, že má zřejmě nějaké starosti v práci, ale víc nic. Když se otevrou dveře pokojíku, škubne sebou.

„Večeře,“ řekne máma a prstem na ústech naznačí, že má být Martin tiše. Táta má nejspíš špatnou nála-

du a není radno ho rozčilovat něčím dalším. Martin pochopí, že se jeho omluvenka neomluvenka dneska řešit nebude.

U stolu proto sedí jako myška a poctivě žvýká každé sousto. Snaží se hledět pouze do talíře, připadá mu, že má svůj průšvih napsaný na čele.

„Nejsi moc hodný?“ zeptá se najednou táta. „Jindy brebentíš jako stará indiánka, a teď mlčíš jako pravý indiánský náčelník. Co se stalo?“

„Nic,“ uhne Martin očima a rychle si strčí do pusy takový kus masa, že má co dělat, aby ho spořádal.

Táta se naštěstí dál nevyptává, rychle sní večeři a usedne v obývacím pokoji k počítači. Znovu a znovu s někým telefonuje. Máma sklízí nádobí a Martin zmizí v koupelně. Rychle se umyje, převlékne se do pyžama a v pokojíku vleze pod peřinu, i když je teprve půl deváté večer. Ani ho nenapadne smlouvat, že se chce koukat na televizi jako jindy. Pevně tiskne oční víčka k sobě, ale ne a ne usnout. Který čert mu napískal, aby šel k řece? myslí si mrzutě. Hlavou se mu míhají všichni čerti, jaké si jen dovede představit. Malí, chundelatí, s krátkými ocásky a legračními růžky, ale i ti velcí, mohutní a strašidelní, s dlouhými rohy a ostrým kopytem. Cení na něho zuby, vyplazují jazyk a posmívají se mu: „To jsme tě napálili, chachacha, tos tomu dal, blebleble, peklo tě nemine, hlupáku!“ Když se v pokoji nečekaně otevrou dveře, Martin sebou trhne.

„Ty nespíš?“ Táta rozsvítí a usedne k Martinovi na postel. „Nesu ti něco ukázat.“

Martin se posadí a překvapeně se dívá, co mu táta pokládá na peřinu. Potápěčské brýle, šnorchl a ploutve!

„Rozhodl jsem se, že tě letos konečně vezmeme k moři,“ usmívá se táta. „A protože povalování na pláži nesnáším, naučím tě potápět se. Maminka se může opalovat, co hrdlo ráčí, a my budeme hledat mořskou pannu,“ mrkne na syna.

Martin radostně vyskočí a začne si hned potápěčskou výstroj nasazovat. „To je skvělý, táto!“

„Telefon,“ objeví se máma a podává manželovi hrající mobil.

Táta se rychle zvedá a s mobilem u ucha odchází z pokoje.

„Moc se neraduj, Martine,“ řekne máma vážně. „Jestli dostaneš na vysvědčení dvojku z chování, jak povídala paní učitelka, piš si, že žádné moře nebude. Znáš tátu.“

Martinova radost okamžitě pohasne. Zklamaně sundává ploutve z nohou. Máma má pravdu. Zatracený pátek!

TREST

Martin se s vysvědčením plouží domů. Má sto chutí hodit ho do popelnice. Je najednou krásně, slunce, jako by si uvědomilo, že začaly prázdniny, vykouklo z mraků a začalo pálit ostošest. Cukrárna na náměstí je obležená dětmi. Jak by ne, když štědrá paní Holanová rozdává jako každý rok za každou jedničku na vysvědčení kopeček zmrzliny zadarmo! Nejlíp je na tom Slávek Hejna ze sedmičky, známý premiant a vítěz všech možných olympiád v kraji. Má v každé ruce kornout a kopečků rovných třináct! Martina v první chvíli napadne, že by tam mohl taky zajít, má přece jedničku z tělocviku a z výtvarné výchovy, ale pak si hned uvědomí, že by si paní Holanová všimla, že má dvojku z chování. To ne! I když se to pravděpodobně dozví, protože to ví snad celá škola.

Martin nechce slyšet, co by tomu řikala. Dovede si to dobře představit: „A mně bylo hned divné, že nejsi ve škole a kupuješ si bonbony! Kdybys byl opravdu nemocný, byl bys určitě v posteli!“

Jde raději rovnou domů. Nemá ani chuť nasednout na kolo jako ostatní kluci a jezdit kolem domu. Nemá